

Sygn. akt: IX GC 1757/16

UZASADNIENIE

Powód M. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 8 348,54 zł tytułem odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 października 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd F. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, za którą odpowiedzialność ponosił podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Szkada została zgłoszona najpierw u ubezpieczyciela auto casco, dopiero zaś w dniu 7 listopada 2014 r. u pozwanego. W dniu 7 października 2014 r. pomiędzy poszkodowanym a powodem zawarta została umowa najmu pojazdu zastępczego F. (...). Wierzytelność z tytułu szkody z tego tytułu została przelana na powoda. Ponadto pomiędzy powodem a poszkodowanym została zawarta umowa przechowania uszkodzonego pojazdu i wierzytelność z tego tytułu została również przelana na powoda. Szkada w pojeździe została zakwalifikowana jako całkowita i w dniu 14 listopada 2014 r. wypłacone zostało odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu. Najem pojazdu zastępczego trwał do 7 listopada 2014 r. i powód z tego tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę 7 626 zł. Umowa przechowania trwała do dnia 17 listopada 2014 r. i z tego tytułu powód wystawił fakturę VAT na kwotę 1506,75 zł. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przyznał zaś odszkodowanie z tytułu przechowania w okresie od 7 do 17 listopada 2014 r. w kwocie 275 zł. Przeciętny cenowy wynajęcia za jedną dobę pojazdu w klasie średniej w 2014 r. zawierał się w W. w przedziale cen 110 – 370 zł netto.

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujące dokumenty i wydruki, które w zakresie wskazanych faktów nie budziły wątpliwości co do wiarygodności: umowy cesji – k. 14- 15, oświadczenie – k. 16, 17, umowę najmu – k. 18, faktury VAT – k. 19, 20, potwierdzenie przelewu – k. 21, pismo – k. 22, k. 24, fakturę – k. 92. Ponadto w oparciu o zeznania świadka D. P., które były spójne logiczne i konsekwentne.

W sprawie przeprowadzony został dowód z opinii biegłego na wniosek strony pozwanej. Jakkolwiek dowód dopuszczono zgodnie z wnioskiem, to jednakże tylko kwestia oceny rynkowości stawek czynszu najmu była domeną wiadomości specjalnych. Ocena zwłoki w czynnościach likwidacyjnych, czy też przebiegu postępowania likwidacyjnego to nie jest domena wiadomości specjalnych, jest to element stanu faktycznego leżący poza tą domeną, dlatego też ocena biegłego w tym zakresie nie wiąże sądu.

Odnosząc się do stawek czynszu najmu, zwrócić należy uwagę, że opinia biegłego jest tutaj w pełni wiarygodna, biegły wskazał podmioty stosujące określone ceny na rynku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione co do kwoty 1937,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części podlegało oddaleniu.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzytelność ze wszystkimi prawami od poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.).

Nie budziło wątpliwości, iż odpowiedzialność za uszkodzenie pojazdu ponosił podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W związku z niemożnością korzystania pojazdu, poszkodowany, który do tej pory użytkował pojazd ma prawo wynająć pojazd tzw. zastępczy, zaś koszt z tego tytułu to szkoda wynikła z kolizji, tym bardziej, iż z oświadczenia z k. 16 wynika, że poszkodowany potrzebował pojazdu zastępczego.

Istotnym elementem przy ustaleniu odszkodowania jest kwestia długości trwania najmu. Okres ten nie może być dowolny. Musi to być okres niezbędny, konieczny, w przypadku naprawy, związany z naprawą, zaś w przypadku szkody całkowitej – czas związany z likwidacją szkody. W niniejszej sprawie szkoda w pojeździe była szkodą całkowitą. W przypadku szkody całkowitej uzasadniony okres najmu to czas, do kiedy poszkodowany otrzymał odszkodowanie od ubezpieczyciela, albowiem z braku innych możliwości dopiero od tej chwili może dokonać jego zagospodarowania na zakup innego pojazdu, czy też środki te może zagospodarować na inne możliwości transportowe. Zresztą w sprawie nie wykazano, iż najem byłby konieczny ponad datę wypłaty odszkodowania.

Problem powstaje jednak zakres odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody. Powstaje pytanie czy ma on odpowiadać za opieszałość, błędy, zaniechania innych podmiotów. Otóż należy zwrócić uwagę, iż w granicach adekwatnego związku przyczynowego może on odpowiadać tylko za normalne następstwa zdarzenia. Nie jest takim następstwem kwestia problemu z ustaleniem danych ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zresztą dla sądu kwestia ta jest o tyle w niniejszej sprawie wątpliwa, iż w umowie cesji wierzytelności z dnia 7 października 2014 r. jest wskazany pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody. Zachodzi zatem niespójność z tym, iż nie było wiedzy na początku co do danych ubezpieczyciela. Nawet jeśli hipotetycznie przyjąć, iż zaistniał jakiś błąd w identyfikacji sprawcy, to jednak wiadomo było jaki pojazd uczestniczył w kolizji i to dawało już podstawę do ustalenia z jakim ubezpieczycielem była zawarta umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Jeśli nawet zgłoszono szkodę z umowy ubezpieczenia auto casco, to ów ubezpieczyciel miał chociażby dostęp do informacji z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie ubezpieczenia pojazdu. Okres jednego miesiąca, liczony od 7 października 2014 r. do 7 listopada 2014 r. przeznaczony na ustalenie ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej jest bardzo długi i niczym nieuzasadniony. Z całą pewnością pozwany nie może odpowiadać za zwłokę w ustaleniu jego danych, niezależnie od tego czy poszkodowany miał na to wpływ czy też nie.

Oceniając zakres odpowiedzialności pozwanego, należy wziąć pod uwagę zatem pewien model postępowania - zwykły miernik staranności. Skoro szkoda miała miejsce w dniu 7 października 2014 r. i gdyby jej zgłoszenie nastąpiło do pozwanego niezwłocznie, to wypłata odszkodowania, wyznaczająca koniec odpowiedzialności pozwanego nastąpiłaby wcześniej. Między faktycznym zgłoszeniem szkody a wypłatą odszkodowania upłynął okres 7 dni (7 – 14 listopada 2014 r.), dlatego należy przyjąć, iż wypłata mogłaby nastąpić już 14 października 2014 r., gdyby szkoda została zgłoszona w dniu 7 października 2014 r. Tym samym uzasadniony okres najmu to czas od 7 do 14 października 2014 r. a więc 7 dób.

Zastosowana stawka czynszu najmu 200 zł netto, jak wynika z opinii biegłego nie przekraczała w sposób rażący innych stawek występujących na rynku. Podnieść należy, iż ocena rynkowości czynszu najmu nie oznacza mechanicznego przyporządkowania stawek ocenianych do innych stawek, ale analizę czy nie wykracza ona w sposób rażący poza realia panujące na rynku. Oczywistym jest, iż na rynku tym jest pewna rozpiętość cen. Trudno zatem określić ściśle granice o ile dana stawka musi przekraczać górną granicę, aby uznać ją za stawkę nierynkową. Zdaniem sądu taką granicą może być wielokrotność stawek najwyższych, ale nie np. różnica kilku, czy też kilkudziesięciu procent. Jest to jeszcze typowa rozpiętość cen na rynku, zwłaszcza, iż siłą rzeczy opinia biegłego bazuje tylko na ocenie części rynku.

Wskazać należy przy tym, iż ocenie powinien podlegać cały rynek najmu pojazdów, niezasadne jest wyłączenie określonych kategorii podmiotów np. tzw. firm lotniskowych. Firmy nazywane lotniskowymi to bardziej firmy globalne i nie prowadzą działalności tylko przy lotniskach, podstawiają samochody we wskazane miejsce, która to usługa jest w zasadzie typową cechą tego rynku. Nie ma zatem racjonalnych podstaw, aby te podmioty wyłączać z oceny rynku najmu pojazdów, w tym zastępczych. Nie można przyjąć a priori, że są one nastawione tylko na określoną kategorię klientów, a nie na klientów szukających pojazdu w okresie naprawy pojazdu własnego. Jest to jednak również część rynku. Nie można ograniczać w gospodarce rynkowej klienta w wyborze ofert, nie ma on obowiązku poszukiwania najtańszych ofert na rynku. Także nie ma podstaw aby wyłączać z oceny rynku tzw. wypożyczalnie

bezugotówkowe. Stanowią one również część rynku, mają swoją klientelę. Wskazać należy, iż na rynku jest dość duża różnorodność podmiotów, rozpiętość stawek. Oczywiście decyzja o wysokości stawki należy do przedsiębiorcy, w pewnym zakresie też klient może ją negocjować. Decyzje tą określa nie tylko rynek, ale także czynniki leżące po stronie danego przedsiębiorcy, w tym także koszt, ryzyko. Oczywiście jest, iż przy najmie tzw. bezgotówkowym koszt, ryzyko jest wyższe, co uzasadnia stosowanie nieco wyższych stawek.

Iloczyn uzasadnionego okresu najmu 7 dób i stawki czynszu najmu to kwota 1722 zł

Uzasadniony był także koszt parkowania pojazdu, który jest nierozzerwalnie związany z zdarzeniem, które powoduje uszkodzenie pojazdu, co do którego w konsekwencji podjęta jest decyzja o nieopłacalności naprawy.

Pozwany uznał okres parkowania pojazdu od 7 do 17 listopada 2014 r., co stanowiło jego decyzję i zakres uznania roszczenia w postępowaniu likwidacyjnym. Sąd przyjął jednakże, iż konsekwencją uznania okresu od 7 do 14 października 2014 r., jako uzasadnionego okresu likwidacji szkody jest przyjęcie także, iż w tym okresie powinien być uzasadniony okres przechowania wraku. Tak więc sąd uznał iż zasadna jest także kwota 215,25 zł jako iloczyn 7 dni i stawki dobowej za parkowanie 25 zł netto, z podatkiem VAT.

Nie była przy tym uzasadniona pozycja na fakturze z k. 20 – 1 doba + przyjęcie - 246 zł. Nie wiadomo z jakiego tytułu obciążoną tą kwotą, dlaczego koszt pierwszej doby ma być wyższy. Jeśli nawet podjęto jakieś czynności związane z zabezpieczeniem, transportem wraku, to były one objęte już fakturą z dnia 7 października 2014 r. wystawioną przez R. K. na kwotę 509,22 zł, w której wskazana jest pozycja załadunek i rozładunek i która została zapłacona przez pozwanego.

Łącznie więc do zasądzenia podlegała kwota 1937,25 zł na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Ich termin początkowy uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c. Skoro roszczenie zgłoszono w listopadzie 2014 r., to z całą pewnością żądanie odsetek od 11 grudnia 2015 r. było w pełni uzasadnione.

W pozostałej części roszczenie nie odpowiadało normie art. 361 k.c.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., ustalając, że powód wygrał sprawę w 23,20 %, zaś pozwany w 76,80 %. Po wyciągnięciu proporcji kosztów poniesionych przez strony ich różnica należna pozwanemu od powoda wyniosła 1681,17 zł.

W pkt IV Sąd orzekł na podstawie art. 84 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

-odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.